

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Obec Valašská Bystřice**, IČO 00304352
sídlem Valašská Bystřice 316, 756 27 Valašská Bystřice
zastoupená advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. 26641/16/5000-10470-702394

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutími Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „poskytovatel“) ze dne 8. 8. 2011, č. j. 2011/48649-68, a ze dne 9. 3. 2012, č. j. 2012/18617-68 (dále společně jako „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) byla žalobkyni poskytnuta dotace ve výši 16 400 000 Kč

na realizaci projektu *Domov pro seniory Valašská Bystřice – rekonstrukce* (dále jen „projekt“). Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu, která vyústila dne 13. 5. 2015 ve vydání rozhodnutí č. j. 1100392/15/3300-31474-804472 (dále jen „platební výměr“), jímž byl žalobkyni vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 530 910 Kč. Proti platebnímu výměru brojila žalobkyně odvoláním, jež bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. 26641/16/5000-10470-702394 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítnuto a platební výměr jím byl potvrzen.

2. Porušení rozpočtové kázně správní orgány spatřují v tom, že 1) žalobkyně v rámci realizace projektu při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu *Projektová dokumentace stavby Domov pro seniory Valašská Bystřice – přestavba* (dále jen „veřejná zakázka“) nepostupovala v souladu s § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a s Metodikou zadávání zakázek program 113 310 (dále jen „Metodika“), a tedy ani v souladu s podmínkami č. j. 2011/48649-68 tvořícími součást rozhodnutí o poskytnutí dotace (dále jen „podmínky pro poskytnutí dotace“); dále, že 2) žalobkyně čerpala úvěr, u kterého doba splatnosti překročila dobu realizace akce a postupovala tak v rozporu s podmínkami pro poskytnutí dotace; a dále, že 3) žalobkyně předložila poskytovateli dokumentaci k závěrečnému vyhodnocení akce po termínu stanoveném v rozhodnutí o poskytnutí dotace a opět tak porušila podmínky pro poskytnutí dotace. Vzhledem k tomu, že ani jedno z porušení, jehož se žalobkyně dopustila, nevyčlenil poskytovatel v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako méně závažné dle § 14 odst. 6 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), přistoupil správce daně ke stanovení odvodu v celkové výši 1 530 910 Kč [tj. odvod ve výši 25 % z částky 875 640 Kč použité na financování veřejné zakázky za porušení vymezené pod bodem 1); dále odvod ve výši 5 % z poskytnuté částky dotace za porušení vymezené pod bodem 2); dále pak odvod ve výši 3 % z poskytnuté částky dotace za porušení vymezené pod bodem 3)].

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že uzavření smlouvy o dílo s vítězným uchazečem s obsahem odlišným od textu výzvy nemělo žádný vliv na účel poskytnutí dotace, jednalo se o hospodárné jednání obce, v jehož důsledku ani nedošlo ke změně pořadí nabídek. Všechny veřejné zájmy byly naplněny, sankcionovat tento postup obce je příliš formalistické. Správci daně ani žalovanému nepřísluší posuzovat postup podle zákona o zadávání veřejných zakázek. Bez ohledu na princip proporcionality je požadavek úhrady odvodu příliš tvrdý, nepřihlízející k účelu poskytnuté dotace, který byl beze zbytku naplněn, a hospodárnosti. Odvod ve výši 25 % vynaložených prostředků je „trestem“ za hospodárnost. Nelze požadovat žádný odvod, jelikož nedošlo k neoprávněnému použití finančních prostředků. Výklad žalovaného stran čerpání úvěru je nepřipustným zásahem do samosprávy. Žalobkyni není vytýkán samotný způsob financování, ale to, že si pro spolufinancování nevyžádala předem souhlas (který by jí byl pravděpodobně dán); tato formalita nemůže být důvodem pro stanovení odvodu. K pozdějšímu dodání závěrečné zprávy žalobkyně uvádí, že mohla důvodně předpokládat, že kdyby opomněla nějaký formální výstup, byla by poskytovatelem včas upozorněna. Neexistuje žádný důsledek tohoto pochybení, v rámci principu legitimního očekávání nebylo žalobkyni připomenuto toto odevzdání (právě naopak), zpráva byla již odevzdána,

tudíž povinnost v době uložení této „sankce“ byla již splněna. Přesto, že byly věcně správně identifikovány formální chyby, tyto nemohly narušit účel dotace, rovnost soutěže, ani účel využití finančních prostředků. Žalobkyně by neměla být sankcionována z ryze formalistických důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a platební výměr a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že k neoprávněnému použití peněžních prostředků žalobkyní došlo již v důsledku porušení podmínek uvedených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Naplnění účelu projektu není možné v částce odvodu zohlednit do té míry, že by se vůbec nejednalo o porušení rozpočtové kázně. Zásada hospodárnosti žalobkyni neopravňuje k porušování jiných právních norem. Nelze spolehlivě posoudit, zda částka, která se objevila ve smlouvě s vybraným uchazečem o veřejnou zakázku, byla skutečně nejnižší částkou, které bylo možné za nově vymezených termínů pro splnění veřejné zakázky dosáhnout. Žalobkyně se dobrovolně zavázala respektovat podmínky stanovené poskytovatelem dotace a právními předpisy, včetně podmínky spočívající v povinnosti požádat správce programu o předchozí posouzení použití úvěru, pokud se jedná o úvěr, jehož doba splatnosti překročí dobu realizace akce. Vyměření odvodu platebním výměrem je tak zcela v souladu s právními předpisy a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Správce daně má pravomoc učinit si úsudek o tom, zda byl porušen zákon o veřejných zakázkách. Správce daně do výše odvodu řádně promítl zásadu proporcionality, když se jí zabýval ve vztahu k jednotlivým porušením rozpočtové kázně žalobkyní. Otázka „dopadů pochybení“ je pouze jednou ze skutečností, které mají vliv na konečnou výši odvodu, nikoliv skutečností, která by rozhodovala o tom, zda vůbec lze odvod vyměřit. Každé porušení má určitý dopad, a to minimálně ve formě porušení závazků v podobě právních povinností, k nimž se žalobkyně zavázala a jimiž poskytovatel dotace podmínil poskytnutí dotace. I kdyby Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ani Ministerstvo práce a sociálních věcí porušení rozpočtové kázně neshledali, nemohla by tato skutečnost založit jakékoliv očekávání žalobkyně, že stejně musí rozhodnout též správce daně

IV. Replika

5. Žalobkyně v podané replice uvádí, že splnění účelu dotace je hlavním kritériem pro posouzení, zda prostředky nebyly zneužity na něco jiného. Apeluje na to, aby hospodárnost nebyla trestána, což žalovaný svým formalistickým výkladem v podstatě činí. Podmínky čerpání dotace jistě musí být respektovány. To však neznamená, že je-li rozumný a objektivní důvod postupovat při realizaci jinak, musí se na nich i proti zdravému rozumu rigidně trvat. Žalobkyně se neztotožňuje s výrokem, že žalovaný nezkoumá, protože mu to nikdo neukládá, zda ten, komu přichází dotace, je subjekt veřejnoprávní nebo soukromoprávní – mezi subjekty je přitom mnoho zásadních rozdílů – jen otázka naplňování veřejného zájmu a zásad hospodárnosti je výrazně odlišující. O porušení zákona o zadávání veřejných zakázek může rozhodnout jen k tomu oprávněný správní orgán, a tím rozhodně není žalovaný. Žalovanému nepřísluší vyvozovat z toho žádné sankční závěry.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Předmětem sporu mezi stranami je předně **otázka, zda jednáním žalobkyně došlo k porušení rozpočtové kázně** ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech.
9. Dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech se porušením rozpočtové kázně rozumí „*neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých [mimo jiné] ze státního rozpočtu*“.
10. Dle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, rozumí „*jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
11. Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-23, došlo ke sjednocení dosud odlišných přístupů jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu k otázce kvalifikace jednání daňového subjektu jako porušení rozpočtové kázně – tedy o jaké porušení dotačních podmínek se musí jednat, aby mohl být konstatován závěr o porušení rozpočtové kázně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v citovaném usnesení k závěru, že každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, je porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
12. Rozšířený senát upozornil na nutnost odlišovat „*případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit*“, na straně jedné, a „*ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e)*“, na straně druhé. Vzhledem k tomu, že i zákon o rozpočtových pravidlech, jak plyne z dikce § 14 odst. 4 písm. k), tyto podmínky jasně rozlišuje, nelze připustit, aby správce daně zpětně prohlásil některou ze závazných dotačních podmínek za nevýznamnou, a v důsledku toho nezakládající porušení rozpočtové kázně. Takovým výkladem by bylo závažným způsobem narušeno vnitřní uspořádání poměrů dotačního vztahu a *de facto* omezeno oprávnění poskytovatele dotace, jakožto dobrodiní ze strany státu, svázat příjemce dotace přísnými podmínkami. Rozhodne-li se příjemce dotace dotační podmínky, byť jakkoli přísné, akceptovat, je povinen je také dodržet. Právě akceptací dotačních podmínek dává žadatel o dotaci poskytovateli najevo přesvědčení o své schopnosti stanovené podmínky splnit (např. oproti jiným žadatelům o dotaci). Nemůže se spoléhat

na následné rozhodnutí správce daně, potažmo soudu o nevýznamnosti některé z podmínek, v důsledku níž by bylo vyloučeno porušení rozpočtové kázně.

13. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně 1) uzavřela dne 2. 11. 2010 smlouvu o dílo s vítězným uchazečem zadávacího řízení veřejné zakázky s pozdějším termínem plnění a nižší finanční kompenzací oproti údajům obsaženým v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, a to na základě dohody s vítězným uchazečem uskutečněné po oznámení výsledku zadání veřejné zakázky všem účastníkům zadávacího řízení; 2) čerpala úvěr, u kterého doba splatnosti (20. 7. 2018) překročila dobu realizace akce (31. 8. 2012), bez písemného souhlasu správce programu; 3) předložila (dne 4. 8. 2014) poskytovateli dokumentaci k závěrečnému vyhodnocení akce po termínu stanoveném v rozhodnutí o poskytnutí dotace (30. 11. 2012).
14. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že **jednání žalobkyně uvedené v odstavci 13. pod bodem 1)** tohoto rozsudku je v rozporu s podmínkami pro čerpání dotace č. j. 2011/48649-48 (dále jen „podmínky pro čerpání dotace“), které tvoří nedílnou součást rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dle bodu III.B podmínek pro čerpání dotace byla žalobkyně povinna postupovat mimo jiné podle schválené dokumentace programu (Dokumentace programu reprodukce majetku 113 310 ze dne 14. 7. 2009), která, jak je uvedeno v bodu V.E podmínek pro čerpání dotace, je uveřejněna na internetových stránkách www.mpsv.cz. Přílohu č. 6 dokumentace programu tvoří Metodika zadávání zakázek, která v kapitole 1.2. definuje základní principy, které je příjemce dotace povinen dodržet při výběru dodavatele. Patří mezi ně princip transparentnosti a rovného zacházení, dle kterého je každý zadavatel „*v průběhu přípravy a zadávání zakázky povinen přistupovat stejným způsobem ke všem dodavatelům, kteří mohou podat nebo podávají nabídky. Zadavatel v přípravě řízení definuje jeho přesné podmínky tak, aby všichni potenciální dodavatelé předem věděli, jak bude řízení probíhat*“.
15. Vstoupila-li žalobkyně po provedeném hodnocení podaných nabídek v rámci zadávacího řízení a oznámení výsledku řízení všem uchazečům o veřejnou zakázku do jednání s vítězným uchazečem týkajícího se změny termínu dodání veřejné zakázky a změny ceny za dílo a následně s vítězným uchazečem uzavřela smlouvu o dílo s termínem dodání a cenou odlišnými od těch uvedených v zadávací dokumentaci, nepostupovala v souladu s Metodikou zadávání zakázek, a v důsledku toho ani s podmínkami pro čerpání dotace, tvořícími součást rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobkyně se dopustila nerovného zacházení s ostatními uchazeči o veřejnou zakázku, když pozdější dodání veřejné zakázky umožnila toliko jednomu uchazeči. Nelze totiž vyloučit, že v případě, kdy by pozdější termín dodání byl připuštěn již v rámci původně stanovených podmínek zadávací dokumentace, mohli by i ostatní uchazeči učinit návrh nižší nabídkové ceny, než ve skutečnosti učinili, potažmo nižší nabídkové ceny, než byla cena dohodnutá ve smlouvě o dílo.
16. Tímto porušením podmínek pro čerpání dotace, resp. rozhodnutí o poskytnutí dotace, se žalobkyně zároveň dopustila porušení § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), dle kterého je zadavatel „*povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace*“.

17. Nelze přitom souhlasit se žalobkyní v tom, že si **správce daně a žalovaný** osobují pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, když **posuzují postup žalobkyně podle zákona o veřejných zakázkách**.
18. Jak uvádí konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně v daňovém řízení jsou zcela nezávislé na výsledcích kontrol jiných řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014-43, a ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Afs 13/2016-25) a jsou oprávněny si samy posoudit otázku dodržování povinností podle zákona o veřejných zakázkách. Nedodržení povinností při zadávání veřejných zakázek posuzuje správce daně samostatně a nezávisle na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4 Afs 167/2016-47, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016). Nadto je potřeba poukázat na širší obsah institutu porušení rozpočtové kázně oproti institutu správního deliktu – proto ani závěr jednoho správního orgánu o tom, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, neznamená, že jiný správní orgán nemůže platně vyslovit závěr o tom, že došlo k porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení zákona o veřejných zakázkách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 167/2016-47). Správce daně i žalovaný tedy jednali plně v rámci své pravomoci a jejich počínáním nedošlo k porušení dělby moci, jak tvrdí žalobkyně.
19. Stejně tak **odvod za porušení rozpočtové kázně nijak nenahrazuje sankci za porušení zákona o veřejných zakázkách, kterou může uložit Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**. Obě sankce mají odlišný účel a povahu (odvod za porušení rozpočtové kázně je sice sankcí, avšak jakousi sankcí v širším slova smyslu, nikoliv „trestní“ sankcí, neboť plní funkci reparační).
20. Jak ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, uvedl Nejvyšší správní soud „[p]orušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí. Byť se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderace trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních norem jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti právní normy. Sankci v tomto širším slova smyslu pak od sankce v užším slova smyslu (tj. sankce trestní) odlišuje mj. cíl sankce. Přitom především cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu“.
21. Správce daně ani žalovaný nerozhodují o vině za správní delikt a neukládají „trestní“ sankci v širším slova smyslu. I kdyby tedy byla žalobkyně za totéž porušení zákona o veřejných

zakázkách sankcionována také Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, nedošlo by k dvojímu potrestání, tj. porušení zásady *ne bis in idem*.

22. Porušení dotačních podmínek, resp. zákona, jednáním vymezeným v odstavci 13. pod bodem 1) tohoto rozsudku, nelze s ohledem na znění § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech a aktuální judikaturu (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-23) hodnotit jinak než jako porušení rozpočtové kázně. Na tom nemůže nic změnit ani údajná hospodárnost postupu žalobkyně. Kromě toho však soud poznamenává, že tvrzení o hospodárnosti je do značné míry spekulací. Ačkoliv smlouva byla uzavřena s uchazečem, který nabídl nejnížší nabídkovou cenu, a tato nabídková cena byla dále ještě snížena, nevylučuje to, že by v případě dodržení zákonného postupu při zadávání veřejné zakázky byla žalobkyni nabídnuta ze strany jiného subjektu ještě nižší nabídková cena. Jak totiž sama žalobkyně připustila, nastavila termíny pro realizaci zakázky tak, že byly jen stěží splnitelné. V takovém případě je zcela reálné, že ostatní oslovení uchazeči nastavili nabídkovou cenu tak, aby jim kompenzovala komplikace spojené s tím, že by zakázku museli realizovat v obtížně splnitelných termínech. Byla-li by jim od počátku známa možnost realizovat zakázku v termínech pozdějších, mohla být jejich nabídková cena zcela odlišná. Jakkoliv mohl být postup žalobkyně skutečně motivován snahou uspořit veřejné prostředky, z objektivního hlediska výsledkem jejího postupu k takové úspoře nutně nemuselo dojít.
23. Porušení rozpočtové kázně se žalobkyně dopustila taktéž **v případě jednání vymezeného v odstavci 13. pod bodem 2) tohoto rozsudku.** Čerpání úvěru, u kterého doba splatnosti překročila dobu realizace akce, je v rozporu s dokumentací programu a v důsledku toho také v rozporu s podmínkami pro čerpání dotace, a tím pádem i s rozhodnutím o poskytnutí dotace (srov. odstavec 14. tohoto rozsudku). Dle kapitoly 12 dokumentace programu „[ú]častník program nemůže použít na financování akce [...] úvěr, u kterého doba splatnosti překročí dobu realizace akce. Použití úvěru je možné pouze na základě předchozího posouzení správcem program a vydání jeho písemného souhlasu“. Každé porušení podmínek pro čerpání dotace, resp. rozhodnutí o poskytnutí dotace, tedy i právě popisované jednání žalobkyně, znamená porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech (srov. opět zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-23). Zdejší soud opětovně upozorňuje na to, že to byla sama žalobkyně, která se dobrovolně zavázala dodržovat podmínky a pravidla stanovená v dokumentaci programu. Nemůže se proto následně dovolávat „nepřípustného zásahu do samosprávy“. Závažnost dopadu tohoto porušení je relevantní při rozhodování o výši odvodu za něj, nikoliv však při rozhodování o tom, zda rozpočtová kázeň byla či nebyla porušena.
24. **Jednáním vymezeným v odstavci 13. pod bodem 3) tohoto rozsudku** se žalobkyně dopustila porušení bodu II.C podmínek pro čerpání dotace, tvořících nedílnou součást rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dle tohoto bodu byla žalobkyně povinna předat správci programu dokumentaci závěrečného vyhodnocení akce (o náležitostech specifikovaných v článku IV. podmínek pro čerpání dotace) v termínu uvedeném v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dle rozhodnutí o poskytnutí dotace byla žalobkyně povinna předložit poskytovateli tuto zprávu nejpozději do 30. 11. 2012. Je zřejmé, že předáním závěrečné zprávy poskytovateli dne 4. 8. 2014 stanovený termín dodržen nebyl. Opět tedy došlo k porušení podmínek pro čerpání dotace, resp. rozhodnutí o poskytnutí dotace, jež samo o sobě znamená porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1

písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech (srov. opět zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-23).

25. Spojuje-li žalobkyně se skutečností, že poskytovatel nikdy nezpochybnil její postup v žádné z etap realizace akce ani nikdy neměl žádné výhrady, vznik jakéhosi legitimního očekávání, zdejší soud této úvaze nepřisvědčuje. Podmínky pro čerpání dotace relevantní pro rozhodnutí v této věci uvedené v jednotlivých dokumentech byly formulovány zcela jednoznačně. Ani sama žalobkyně nenamítá, že by některé z podmínek neporozuměla, či že např. některá z formulací týkajících se povinnosti předat závěrečnou zprávu poskytovateli umožňuje vícero výkladů. Následné jednání poskytovatele nemohlo v žalobkyni vyvolat jakékoli legitimní očekávání, že snad tyto podmínky nemusí nadále plnit. Jak potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, *„za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost.“*
26. V souvislosti s pozdním odevzdáním závěrečné zprávy ještě zdejší soud dodává, že je bez významu, že v době uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně již byla závěrečná zpráva poskytovateli odevzdána. Žalobkyně sice svou povinnost odevzdat závěrečnou zprávu splnila, nicméně učinila tak opožděně a zároveň poskytovatel toto pochybení nezhojil (např. změnou dotačních podmínek apod., k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63). O porušení rozpočtové kázně se jedná i v případě, kdy v době rozhodování správce daně již dané porušení netrvá. Stále totiž platí, že žalobkyně nesplnila svou povinnost tak, jak byla stanovena podmínkami pro čerpání dotace, nesplnila tedy svou povinnost řádně a včas.
27. Právním důsledkem porušení rozpočtové kázně je **odvod za porušení rozpočtové kázně**, který dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech činí částku, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena. Při stanovení výše odvodu je pak správce daně povinen postupovat v souladu se zásadou proporcionality a v každém jednotlivém případě zvážit všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a jeho závažnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-23).
28. Odůvodnění výše uložených odvodů za jednotlivá pochybení žalobkyně obsažená v napadeném rozhodnutí, resp. platebním výměru považuje zdejší soud za dostatečnou, ucelenou a logicky konzistentní, odpovídající požadavkům zákona a judikatury (viz výše). Správní orgány ve svých úvahách o výši odvodů hodnotily závažnost zjištěných nedostatků. Odůvodnění vyměřených výší odvodů vypovídá o proběhnuvším zvážení, jaká výše odvodu odpovídá závažnosti zjištěných porušení s ohledem na princip proporcionality (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014-46, nebo ze dne 31. 3. 2014, č. j. 2 Afs 49/2013-34).
29. Žalobkyně tyto úvahy správních orgánů nijak nerozporuje. I přesto, že v žalobě poukazuje na přílišnou tvrdost požadavku odvodu, *„bez ohledu na princip proporcionality, nepřibližující k hlavnímu aspektu poskytnuté dotace“*, touto námitkou brojí proti tomu, že jí odvod byl vůbec stanoven, když posuzovaným jednáním dle jejího názoru vůbec nedošlo k neoprávněnému použití finančních prostředků. Žalobkyně netvrdí, že je nepřiměřená samotná výše odvodu, a nijak nevyvrací konkrétní úvahy žalovaného provedené při stanovení výše odvodů a zůstává u obecných tvrzení. Rovněž obsahem repliky žalobkyně potvrdila, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že jí byl odvod za

porušení rozpočtové kázně vůbec uložen. Soud proto pro úplnost pouze v obecné rovině poznamenává, že s ohledem na charakter zjištěných porušení rozpočtové kázně se mu nejví jako zjevně nepřiměřený celkový odvod ve výši zhruba 9 % z poskytnuté částky dotace, a to i s ohledem na výši odvodu stanovenou zákonem pro méně závažná pochybení.

30. S ohledem na výše uvedené tak zdejší soud shrnuje, že správní orgány zjištěná pochybení žalobkyně, kterých se dopustila v souvislosti s realizací dotovaného projektu, vyhodnotily zcela v souladu se zněním zákona a judikaturou jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

VI. Shrnutí a náklady řízení

31. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu